

Strašlivá zrada Masarykova

MEMORANDUM

*zaslané Dr. V. Vondrákem předsedovi
ministerské rady Ant. Švehlovi v roce 1927*

Velevážený pane ministerský předsedo!

Po celou dobu svého pobytu v republice jsem si uložil dobrovolnou rezervu a vzdaloval se jakéhokoliv zasahování do politického života. Zejména jsem se úzkostlivě vystříhal, aby mi někdo nemohl vytknouti, že jsem své odbojové činnosti hleděl využítí v osobním zájmu. Obracím-li se na vás dnes, pane ministerský předsedo, činím tak proto, že se jedná o rozhodnutí dějinného rozsahu, o rozhodnutí, které by se mohlo dotknouti toho nejdražšího co máme - naší národní cti.

Jelikož asi neračte býti informován o předrevolučním odboji na Rusi před příchodem Masaryka, dovoluji si uvést, že před válkou byl jsem zemským poslancem na Volyni, od prvního pak momentu vyhlášení války postupně: tajemníkem Kijevského komitétu, zplnomocněncem provisorní Správy

Svazu československých spolků na Rusi, předsedou Vojenského výboru Svazu, členem Výboru pro ochranu slovan-
ských zajatců a konečně předsedou Správy Svazu.

Se svou prací pro národ jsem nikdy nespojoval žádných
osobních aspirací, je mi proto lhostejné, že tato má a mých
druhů činnost je v republice neznáma neb i zneuznávána.
Zmiňuji-li se o tom zběžně nyní, činím tak jen proto, abych
Vám odůvodnil své právo na tento dopis a také proto, že bych
nedovedl srovnat se svým svědomím, kdybych se nepokusil
Vás varovati, dokud ještě není pozdě. Je samozřejmé, že můj
dopis je naprosto důvěrný, neboť není mým úmyslem vyvolá-
vati, nějaké skandalisování nebo veřejnou diskuzi, která by se
mohla dotknouti a uškoditi zájmům republiky, nýbrž přesvěd-
čiti jedině Vás, - poněvadž ve Vašich rukou je soustředěno
rozhodnutí o volbě presidenta.

Ponechávám Vám však na vůli seznámiti s obsahem
memoranda důvěrně p. pres. Masaryka - neboť stojím za kaž-
dým svým slovem.

Jste, velevážený pane předsedo, nejen politikem, vůdcem
agrární strany, nýbrž i prostě dobrým Čechem. A tu Vám
nemůže nebyť jasno, že není snad v celé republice Čecha a
Slováka, který by více odporoval představě o českém člově-
ku, který by byl více cizím našemu národnímu charakteru a
tudíž i méně způsobilým k úřadu presidenta republiky - než
právě prof. Masaryk.

Vy přece dobře víte, jak začínalo působení Masarykovo,
když byl přidělen z Vídně do Prahy. Nemohl jste nesledovati
za svých mladých let jeho protinárodní, rozkladné činnosti, a

máte jistě v dobré paměti, jak nevynechal nikdy příležitosti, kdy mohl snížit a potupit český národní cit a vědomí příslušnosti k velké rodině slovanské, i když k tomu neměl kvalifikace a vědomostí, jako na příklad v otázce rukopisné, kde byl spíše inspirátorem a organizátorem tažení proti rukopisům, než kritikem a vědcem. Ale i tu, jak trefně charakterizoval jeho roli historik J. Heidler: „on jediný měl kuráž vsadit národu kudlu do břicha“. A což další pak hrdinství Masarykovo - Švihova aféra? Ovšem, Vaše odpověď je nasnadě. „Zásluhy Masarykovy během války!“

Ano, přijmete-li nekriticky vše to, co věřícímu lidu podává hradní organizace a její tisk - pak máte pravdu.

Kdybyste však chtěl prozkoumat nedávné události kritičtěji, stačilo by, přečtete-li si bedlivě třeba i jen Masarykovu „*Světovou revoluci*“. Uvidíte, že ta známá rozhodnost Masarykova trvala 10 měsíců, než se odhodlal k činu a za hranice definitivně, s úmysly protirakouskými, odjel. Při čtení „*Světové revoluce*“ pozastavíte se jistě nad tou lehkostí, s jakou Masaryk dostával povolení na cesty do ciziny a usmějete se nad dětinským vysvětlením, že pas Masarykův byl vystaven 3 roky ještě před vypuknutím války, čímž prý rakouská vláda se cítila jaksí vázána... Masaryk sice dosti neprozřetelně prozrazuje, že některé výsledky svých pozorování a i návrhy na opravy v rakouské vojenské správě přednesl místodržiteli hr. Hunovi - ale celkem vzato nám nezbyvá, než přijati za bernou minci, že v tu dobu Masaryk již celou svou rakouskou minulost a celou svou ideologii o účelnosti postupné germanisace odhodil a neměl nic jiného na starosti, než sbírání materiálů a

přípravu ke své odbojové činnosti. Trochu dlouho to trvalo, jen co je pravda, ale nevadí, jen když vše je náležitě připraveno. Té jistoty „*Světová revoluce*“, bohužel, neskýtá. Nehledě na nekonečné odkládání, Masaryk odejel za hranice vlastně bez plných mocí. Až dnes my, ruští Čecháčkové, vidíme, obětí jaké, neuvěřitelně drzé, kopnickiády jsme se stali. Jako dým se rozplynulo všechno ujišťování Benešovo a Štefánikovo o vyslání Masaryka za hranice všemi vůdci politických stran! Je jistě krutou ironií osudu, že jedinou politickou stranou, která nevyslala sice, ale přijala alespoň na vědomí sdělení Dr. Beneše, že Masaryk jede za hranice a slibuje tam hájit - on Masaryk - program státoprávní, byla strana Dr. Hajna. Je zajímavé, jak Masaryk si ve „*Světové revoluci*“ stěžuje na nerozhodnost a bojácnost českých politiků. Bože, já jsem v Praze nebyl, ale jak lehkou se dovedu vmyslit do nálady českých politiků vůči hrdinovi právě skončeného Švihova procesu. Je podivuhodné, že s Masarykem vůbec mluvili - bylo by jen logické, kdyby před ním utíkali na kilometr...

Sledujete-li výklad Masarykův dále, uvidíte, že bilance jeho zahraničního pobytu je více než chudá. Je to sice velmi záslužné, že studoval anglickou literaturu tak důkladně, že ji konsumoval v kvantech skoro neuvěřitelných, - ale pro věc našeho odboje to příliš plodné nebylo. V tom směru se nedělalo vlastně nic. Leda, že se vedla soustavná intrika proti Svazu čsl.spolků na Rusi, ryze to národní a demokratické organizaci, která od prvního okamžiku války po více než dva a půl roku řídila, financovala, usměrňovala a vedla náš zahraniční odboj. Mimořádné úspěchy Svazu na poli diplomatic-

kém a ohromný rozmach jeho vojenské akce , zvláště v roce 1916, byly solí v očích aspirantů na vůdcovství z milosti Boží, alias „ z vůle a poslání národa“. Svaz byl nepohodlným i Dürichovi, který po příchodu do Ruska také se vytasil s nároky na diktaturu. Avšak Dürich se nikdy nesnížil k zákulisní, podkopné činnosti proti organizaci, kterou s takovým úsilím a takovým sebezapřením vybuodovala čsl. Veřejnost na Rusi. Dürich záhy pochopil, jaký životní význam pro náš odboj měl Svaz, který se stal krystalizačním bodem nezdolné vůle k osvobození, syntézou našich politických služeb.

Jinak Masaryk. Celé jeho snažení směřovalo vždy jen k rozvrácení a zdeptání Svazu, v němž spatřoval nebezpečného soupeře svých osobních aspirací. Nevynechal jediné příležitosti, kdy by mohl Svazu uškoditi, neúnavně podrýval jeho autoritu mezi krajany a neostýchal se denuncovati Svaz i v očích ruské vlády a to přímo i oklikou za pomocí svých klevetníků. Až nyní vidíme, na příklad z pamětí gen. Janina, jak ničemným způsobem zlehčoval Svaz jeden z Masarykových agentů. I chudák Dürich se přiznává, že proti Svazu byl vlastně naštván Masarykem („ *Ve službách národa*“)

Pro Masaryka neplatily ohledy na krajní nebezpečí, v němž se nalézala tehdy naše vojenská akce, na nutnost koncentrovati všechny síly k odražení nepřátelských vlivů. Rovněž nic nepomohly Svazu i jeho krajní korektnost a naprostá lokálnost vůči Masarykovi. Po nastolení ruské revoluce Svaz byl smeten, resp. okleštěn a vedení odboje odevzdáno do rukou Masaryka a jeho družiny. Podstata a směr našeho odboje se změnily radikálně: štít národního odboje sice ponechán,

poněvadž Masaryk dobře věděl, že 90% původních dobrovolců jsou prodchnutí vlasteneckým citem a proto z důvodů opatrnosti nemohl zahoditi národní program do starého železa hned naráz, ale pracoval soustavně a energicky na „převychování“ odboje národního na revoluci socialistickou. Když pak vojsko se doplnilo více než na polovinu ulejšváky, kteří se do legií hlásili, až když viděli, že v nich je jediná záchrana před vytouženými vymoženostmi bolševické vlády, Masaryk měl vyhráno. Nebýt beztaktního jednání pana Trockého a příliš okaté zrady Masarykova důvěrníka, prof. Maxy, stala by se věc strašná: naše vojsko by se tak dlouho cloumalo po různých městech a etapách Sibíře, dokud by úplně nepodlehlo rozkladu a mravní zkáze. I bez toho neslaná naše zv. „anabase“ by se stala naší potupou a zatížila by náš národ pro věčné časy opovržením celého světa. Jen díky zdravému národnímu citu našich dobrovolců, jen díky tragické oběti starodružiníka Švece a mužnému odhodlání výkvětu našeho důstojnictva - čest národa byla zachráněna. (Protimasarykovské rezoluce čeljabinské.)

Jest nevyhnutelno, velevážený pane předsedo, abyste si uvědomil, že se jedná o znovuzvolení člověka, který způsobem nízkým a nečestným **zradil** nejen národní Rusko, nýbrž **zradil** spojence a co nejhoršího, **zrazoval i vlastní vojsko československé.**

Nevím, jak tomu bylo ve skutečnosti, ale slyšel jsem, že po návratu do vlasti referoval Masaryk v ministerské radě o různých událostech po dobu svého pobytu na Rusi. Přiznával se, jak těžký duševní boj bylo mu podstoupiti při rozhod-

vání, s kým má jíti: zda s národním Ruskem, vedeným generály Kornilovem a Alexejevem, či s bolševiky. Přiznával se že si byl dobře vědom ohromné váhy svého rozhodnutí, jelikož jak početní, tak mravní silu čsl. Vojska vysoko převyšovala tehdejší bolševické útvary na Rusi. Po dlouhém prý váhání se rozhodl s národním Ruskem nejíti a pomoc Kornilovu a Alexejovu odřici. Po tomto přiznání nastalo prý v ministerské radě hrobové ticho, přerušené po delší době ministrem Práškem, který prohodil krátce: „To byla chyba!“ Z dalšího vývinu událostí víme, že tohoto výroku Masaryk Práškovu nikdy neodpustil.

Obhájci Masarykovy politiky na Rusi předhazují, že od Čechů bylo žádáno, aby převzali do svých rukou celé vedení ruského národního hnutí, aby dobyli Moskvy, potřeli bolševiky a snad dokonce se i ujali vlády. To vše je ovšem vylhaný a čirý nesmysl. Nikdo z ruské strany nic podobného nežádal. Rusové neprosili Masaryka o nic jiného, než o poskytnutí pomoci pro první čas, pokud se nepodaří zorganizovati vojensky všechny síly, které z celého Ruska spěchaly pod prapor Kornelova. Byl to skutečně okamžik kritický. Sám Masaryk ve svém memorandu ze dne 10.4.1918 píše zcela určitě a jasně: „Ruská armáda neznamená nic!“ Z pojednání odborných vojenských spisovatelů a právě tak i z pramenů bolševických víme, že na jaře r.1918 bolševická armáda vlastně ani neexistovala. Podle přesného seznamu disponovala sovětská vláda jen několika roztroušenými bataliony. Sám Trocký doznává, že v květnu 1918 celá vojenská pohotovost Sovětů čítala dohromady 4680 mužů. Všechno ostatní, co se po širo-

ké Rusi potloukalo se zbraní v ruce, nikterak nemohlo být hodnoceno jako vojenská síla. Je pochopitelné, že sovětská vláda si záhy uvědomila nebezpečí své situace a skutečně již na začátku srpna téhož roku Trocký vehementně pracuje na organizaci bolševické armády. Avšak od března do srpna o nějakém vojenském odporu bolševiků nemohlo být ani řeči. Kdyby byl Masaryk zůstal věren Rusku, tomu Rusku, kterému vděčíme za vybudování našeho samostatného vojska, za pronikavou diplomatickou podporu ideje samostatnosti českého a slovanského národa před Spojenci a před celým světem - a zabezpečil tvořící se Dobrovolné armádě ruské organizační základnu - jak ho o to žádali Kornilov a Alexejev a jak jsme úpěnlivě o to prosili my, ruští Čechové, pak není možno pochybovati o tom, že ještě v létě r.1918 by Dobrovolná armáda byla v Moskvě.

Jsou liché, a naprosto bezpodstatné námitky obhájců Masarykových, poukazujících na neschopnost ruské národní inteligence. Podařilo-li nástupcům Kornelova, odkázaným jen na vlastní síly, za poměrů neporovnatelně horších, kdy bolševici své vojenské síly již značně zrestaurovali, opanovali Kavkaz, Krym a celé jižní Rusko, dobyti Kyjeva, Charkova a doraziti až do Orla - pak svědčí to jistě o zcela něčem jiném než o nedostatku organizačních schopností národního Ruska.

Avšak Masarykovi nikdy se nejednalo o záchranu Ruska národního a demokratického. Všechno to ujišťování o rusofilských a slovanských citech, o naprosté oddanosti ruské dynastii - ano, ano, ani to nechybělo, ovšem jen dotud, dokud car byl na svém trůně -, vše to nebylo nic jiného než přetvářka,

nestoudná lež, kterou i my ruští Čechové, jsme dočasně byli uvedeni v omyl. Veškeré Masarykovo jednání na Rusi, právě tak jako všude jinde, bylo určováno nikoliv zájmy ruského a čsl. Národa, nýbrž osobními a stranickými ohledy na výsledky, které bude mít jeho politika v budoucím čsl. státě. Stačí, postavíme-li si otázku, na jaké místo by v Čechách mohl Masaryk aspirovati, kdyby Rusko národní zvítězilo nad bolševismem, aby nám bylo úplně jasno, že Masaryk, ten Masaryk, jak ho nyní dobře známe, nemohl jednati jinak, než ke zkáze národního Ruska a k vítězství III. Internacionály. Proto navazoval, paktoval a jednal s bolševiky, proto přátelsky potřásal ruce, které právě podepsaly Brest-Litevský mír, a pranic se při tom neohlížel na smrtelné nebezpečí, do něhož uváděl Spojence i naše vojsko. Abychom jasněji viděli propast, do níž nás Masaryk zatahoval, musíme si uvědomiti, že v první polovině roku 1918 měli jsme na vybranou: buď se přiklonit k bolševikům - aneb podat ruku národnímu Rusku, pod vedením osvědčených generálů-demokratů Kornelova a Alexejova, kteří toužili nejen po záchraně Ruska, nýbrž, a to je velmi podstatné, po obnově východní fronty proti Německu a Rakousku-Uhersku. To se obyčejně a důsledně zamlčuje, ale zůstane navždy historickou skutečností, že národní Rusko jediné zůstalo Spojencům věrno. Zatím co bolševici uzavřeli s Němci Brest-Litevský mír a ukrajinští eseři (o nic lepší než bolševici) zabezpečili si dokonce i vojenskou pomoc Německa a Rakouska-Uherska k opanování Ukrajiny, národní Rusko odmítlo všechny námluvy Němců, kteří dobře znali cenu svých nových bolševických spojenců, podporovali je sice a

hodně platili, avšak jimi opovrhovali. Ucházeli se však skutečně jen o spojení Kornelova a jeho nástupce Denikina.

Pro naše vojsko, součástku armády Spojenců, nebylo vlastně otázky, s kým mělo jít. Jeho směr byl jasný: chtělo-li zůstat věrně svým povinnostem a závazkům, své cti a dějinnému poslání, nemohlo jednat jinak než zachovat věrnost Spojencům a jít s národním Ruskem, které by, máje zabezpečený týl, bravě porazilo bolševiky a ihned postavilo novou frontu proti Německu, třeba i posunutou hluboko na východ, ale právě tím nebezpečnější v důsledku prodloužení komunikačních spojů. V každém případě další zásobování německého bloku na Ukrajině by bylo znemožněno a donutilo by Němce soustředit na nové frontě alespoň polovinu těch sil, které po Brest-Litevském míru Němci přehodili proti Francii. A v tom spočívá strašlivá zrada Masarykova: unášen svými bolševickými sklony, poslušen směrnic jaksi tajemné mezinárodní mafie, a zejména kalkulem na své osobní postavení v Čechách, prohlásil falešné a naprosto nemnožné, naveskrz lživé heslo neutrality a tím že národní Rusko zabil, ale i protáhl válku nejméně o půl roku a tím Spojence připravil o statisíce lidských životů a nespočetné miliardy.

Naprostá amorálnost Masarykova vynikne ještě jasněji, půjdeme-li za ním dále: Po zbabělém útěku od vojska z Kijeva, které opustil v situaci přímo zoufalé, a hned nato i z Moskvy (přečtěte si někdy „*Osudové rozhodování*“ Zumanovo, to stojí za to), nemá Masaryk nic jiného na starosti, než bolševickou propagandu a jejich diplomatické lancírování v Americe. NA začátku roku 1918 celý civilizovaný svět s úža-

sem hleděl na tajemnou, apokalyptickou tvář krvavé revoluce na Rusi a je pochopitelné, že s krajním napětím chtěl slyšet úsudek člověka, který právě přijel ze samého jícnu sopky, zkušeného politika, publicistu, který se již dříve sice nešťastně, ale podrobně ruskou otázkou zabýval, k tomu Slovana - zkrátka nespornou autoritu v otázce ruské.

A Masaryk skutečně viděl na vlastní oči první náraz bolševické vichřice na ulicích Kijeva. Viděl ta nekonečná procesí důstojníků, odváděných k popravě, odstřelovaných jen proto, že měli na sobě důstojnickou uniformu, ač opravdových důstojníků z povolání mezi nimi nebylo ani 5%. Masaryk bydlel na Kreščatiku, kde za jednu noc byli vyvražděni všichni nežidovští obchodníci, četl příšerné seznamy popravovaných kněží, úředníků, profesorů advokátů, soudců, slyšel o hrůzách čezvyčajek. Navštěvoval dokonce pana Muravjeva v Mariinském paláci, postaveném v odlehlém koutě carského parku, kde byla právě ve velkém odstřelována ruská inteligence.

A tu stojíme před neslýchaným zjevem perversní moral-insanity: Masaryk, též Masaryk, který dovedl vzbouřit proti carskému Rusku veřejné mínění celé Evropy, ve jménu ohrožených nejdražších statků civilisace a humanity, když se jednalo o případ Bejlisův, ač Vejlis byl souzen a pak i osvobozen zcela legálním soudem a hrozilo mu, kdyby byl uznán vinným, v nejhorším případě 15 let káznice, - tentýž Masaryk, zavátý osudem do nejstrašnější mučírny světa, kde nevinné oběti hynuly po tisících v krutých mukách - tentýž Masaryk pojednou nic neviděl a o ničem neslyšel. Jemu nikterak neva-

dil smrtelný chrapot nevinných obětí, palcem o palec neuhodil, aby se jich zastal, ač věděl, že mezi popravovanými jsou i ruští Čechové, že je mezi nimi i řada jeho kolegů, universitních profesorů - ne, Masaryk se klidně bavil s kijevským velekatem Muravjevem a liboval si, že i ten Muravjev o něm slyšel a chová k němu vřelou sympatií.

Když pak sám Masaryk z toho pekla horempádem utíkal, ač „své hochy“ v něm zanechal v úplné bezradnosti a smrtelném nebezpečí, nic jiného inu neleželo na srdci a s ničím tolik nespěchal, jako se svým referátem americké vládě, v němž sice přiznává, že bolševici jsou tak trochu neohrabaní a neotesaní, ale že jinak se s nimi dá docela dobře jednat a že je nutno uznat bolševiky aspoň de facto. A proti tomu přímý diktát: „*Hnutí monarchistické je slabé, Spojenci ho podporovat nesmějí!*“ Z čehož je vidět, jak Masaryk lhal a cílevědomě Ameriku desorientoval, podkládaje národnímu ruskému a demokratickému hnutí falešný podklad pro Wilsona odiosního hnutí monarchistického.

Je známo, že jako vědec a spisovatel Masaryk nikterak nevyniká nad šedý průměr obyčejného universitního profesora. Nebýt Hilsnerova procesu, rukopisných bojů a Švihový aféry, zapadla by jeho vědátorská bilance do archivního klidu, jako sta a sta jiných, jemu podobných veličin. Avšak v určitém směru je Masaryk rozhodně člověkem vynikajícím. V důsledku své abnormální ctižádosti a ješitnosti vyvinul v sobě takovou průbojnost a takový smysl pro práci organizační, že nemůže se mu v republice vyrovnat nikdo. Jeho silná vůle a

bezohlednost v dosažení cíle je skutečně podivuhodná a myslím, že tvoří vzácnou výjimku v slovansky měkkém prostředí českém. Je to jistě vliv krve cizí, snad slovenské, která obsahuje více vůle, temperamentu a sebevědomí.

Bohužel, tyto své organizační schopnosti Masaryk postavil v Americe cele do služeb bolševických. On byl jejich propagátorem a působil v příznivém pro ně smyslu všude, kde jen mohl, nejen v Americe, nýbrž i v Anglii a vůbec v Evropě. Rádl velmi autoritativně a s největším uspokojením konstatuje, že Masaryk zrazoval Spojence od vměšování se do ruských záležitostí. Jinými slovy, Masaryk podněcoval a podporoval hluboce amorální sofismat, házení do jednoho pytle bolševiky i Rusy, jezovitský názor, že po Brest-Litevském míru, kdy Spojenci byli tak hanebně zrazeni, nemají Spojenci vůči Rusku žádných povinností. Tento vynález Masarykův se zvláště dobře hodil do krámu panu Lloyd Ceorgovi, který, si záhy osvojil myšlenku, že diktatura bolševiků je sice hrozným neštěstím pro Rusko, ale nikoli pro Velkou Britanii.

Přihlédneme-li, jaké obrovské služby Masaryk pro bolševiky vykonal, dáme za pravdu Vladimíru Lazarevskému, který tvrdí, že je to od bolševiků čirý nevděk, když na Krasnoj ploščadi v Moskvě dosud nepostavili Masarykovi pomník. Jistě, že mají k tomu více důvodů, než na př. Hradec Králové. Naše republika by vznikla a existovala krásně i bez Masaryka, kdežto bolševici bez Masaryka by už dávno byli v pekle.

V této své činnosti Masaryk skutečně neznal hranic. Věděl velmi dobře, jak Spojenci a celý civilisovaný svět pohlížejí na bolševiky, věděl, že svou agitací padá zákeřně do

zad vlastnímu našemu vojsku, které po Masarykově útěku rychle se vzpamatovalo, hypnosu Masarykových hesel setřásl a stálo tváří v tvář bolševickým katům, čekajíc na dávno slíbenou pomoc Spojenců jako na smilování Boží. To vše pro Masaryka neznamenal nic - zradil československé vojsko, zradil raději svůj národ, jen aby odvrátil pohromu od armády Trockého, jež se v tu dobu začínala slibně organisovati mezi Moskvou a Volgou.

Jen Masarykově neoblomné vůli a pronikavé průbojnosti jeho propagandy bolševici měli co děkovati, že v r. 1918 nevzali za své. Sám

Masaryk ve „*Světové revoluci*“ přiznává, že po vystoupení čs. vojska proti bolševikům „*najednou Čechoslováci byli známi každému, naše armáda na Rusi a na Sibiři stala se předmětem všeobecného zajmu a její postup vyvolával přímo nadšení... Politický úspěch v Americe byl rozhodný*“, trpce přiznává Masaryk dále. A nejen v Americe, i ten Lloyd George, který patrné v tu dobu ještě nebyl převychován, píše Masarykovi; „*Váš národ prokázal Rusku a Spojencům neocenitelné služby v jejich boji za osvobození světa od despotismu. Nikdy toho nezapomeneme!*“

Z telegramu jasně vidíme, jak dobře Lloyd George tehdy rozlišoval: na jedné straně Rusy a Spojence a na druhé bolševiky a Němce, jak dávno a toužebně očekával utvoření východní fronty proti Německu a kolik vytrvalé, houževnaté práce bylo Masarykovi zapotřebí, než ty zaostalé evropské politiky převychoval a vsugeroval jim zcela jinou, naveskrz

realistickou, politickou koncepci. Je samozřejmé, že nebýt Masaryka, po vystoupení našeho vojska proti bolševikům na Sibiři, Spojenci by nám přiznali nejen samostatnost, ale i zařadili nás mezi vítěze, tedy bez výkupu.

A to všechno Masaryk obětoval pro ideu nastolení bolševismu, pro zajištění „vývoje doleva“, pro zabezpečení svého presidentství v budoucí socialistické republice československé!

Tyto tři body jsou rozhodujícími, proč Masaryk nemůže být volen presidentem, nýbrž má být pohnán před soud za spáchané zrady. Tyto důvody nejsou však jediné, proč považují jeho volbu za nepřípustnou.

Je ku podivu, jak málo pozornosti se věnovalo finančním otázkám, spojeným s naším odbojem. V tom ohledu pozoruji podstatný rozdíl v názorech čl. veřejnosti na Rusi a zde v republice. Nezajímá mě se blíže o finanční hospodářství a kontabilitu ve správě Svazu, jelikož na tomto úseku svazové práce jsme měli tak skvělé odborníky, jako byli J. Jindříšek a bolševiky popravený Jan Volf. Vím však zcela určitě, že naše finanční správa podléhala přísné kontrole a že každá kopejka, která přišla do pokladny Svazu, byla považována za majetek celonárodní. Myslím, že to je také jediné správné zásada a že by bylo velmi podivné, kdyby na př. starý Jindříšek si strkal do kapsy příspěvky krajanů na odboj a pak jimi dle své libosti disponoval. Proto také jsme si všichni členové správy Svazu velmi zakládali na finanční integritě a revisi našeho účetnictví, což nám dalo možnost odevzdat novému vedení celou svazovou pohotovost v naprostém pořádku, když nás vděčný

Masarykův lid od od práce odkopl. Je mi proto s podivením, že až na kratičkou zmínku „*Lecha*“, jsem nikdy ničeho neslyšel o tom, jakým způsobem byly vyúčtovány ty ohromné sumy, které Masaryk inkasoval na odbojové cíle např. v Americe.

„*Lech*“ tvrdí, že Masaryk učinil vyúčtování přímo Rašínovi ihned po návratu do vlasti. To by bylo také jediné správné. Tomu však odporuje za prvé „*Světová revoluce*“ a za druhé i zprávička, které jsem si kdysi náhodou všiml ve „*Venkově*“. Masaryk, odpovídaje na projev kteréjsi krajanské organisace v Americe, píše: „*Mohu Vám s uznáním sdělili, že zbytek fondu revolučního, který jsem si přivezl do Prahy, velmi mně přišel vhod. V první době republiky bylo peněz zapotřebí na některé osvědčené a nově vznikající instituce, k tomu právě jsem užil amerických peněz, které jsem dostával od Sdružení, od Slováků a také od svých osobních přátel, Američanů. Podle přibližného účtu vydal jsem takto:*

Roku 1919	2,500.000. - Kč
1920	8,500.000. - “
1921	4,000.000. - “

Většina těchto peněz byla dána veřejně, zprávy byly v listech, vedle toho byly obnosy čistě soukromé. Válka a převrat poškodily tolik našinců, kteří se veřejné pomoci nedovolávají, že také v tom směru Váš fond vykonal dílo velmi dobré. Zbývá mně z fondu ještě nepatrná část, ku které teď přibude Váš dar, bude ho stejné užito na příspěvky, řekl bych, rázu programového.“

Tolik „*Venkov*“. Nezdá se Vám, velevážený pane předsedo, že podobné odúčtování zní poněkud bizarně? Patrně, že „*Lech*“ je na omylu, tvrdí-li, že Masaryk revoluční fondy řádně Rašínovi vyúčtoval. Co víte o tom Vy, pane ministerský předsedo? Uznáte přece, že není možno předkládat veřejnosti odpočty o mnohamilionových obnosech v takové nonchalantní formě, a že je nutno v tom směru zjednati trochu pořádek.

Jako důvod pro Volbu Masarykovu se často opakuje motiv quasi morální. „No dovolte, - horlí obyčejně páni moralisté - jak by to vypadalo, kdyby starý pán nebyl zvolen, _co by řekl celý svět o naší vděčnosti, o našem národním charakteru?“

Vypadá to skutečně jako výsměch, když se začíná vykládati s pathosem cosi o morálce a vděčnosti v národě Československém. V národě, který ani nehlesnul, když utloukali a ve špíně topili chudáka starého Düricha, ač ho za války sám národ československý prostřednictvím svých vůdců za hranice vypravil. V osvobozené vlasti byl uvítán jako zloděj, a ten vděčný národ československý jen zbaběle přihlížel, jak se ubohý starec na pranýři potácel. A nedosti na tom. Šlechetný ten národ Československý nešťastníka ještě donutil, aby ožebračený, zneuznaný, poplivaný, krvavě ukřivděný stařec šel ještě do Canossy. Člověk by se smíchy roztrhal, když si vzpomene, jak ten morálně vznešený a vzorně vděčný národ Československý nechal klidně Jindříška, toho starého Jindříška, který celý svůj život zasvětil národu, jezdil pěkně s koňmi, aby v té osvobozené vlasti nezemřel hlady!

Jak je to odporné, když někdo, jinak tvrdý, bezohledný, až cynicky bezcitný, pokouší se najednou předstírat náramné ohledy na něčí zásluhy, kroučí pobožně očima a chce přesvědčili kdekoho o svých morálních pohnutkách. Nevěřte jim, pane předsedo. Budou-li volit Masaryka, učiní tak nikoliv z ohledu na jeho zásluhy, jelikož vědí velmi dobře, že ohromnou většinu těchto zásluh si Masaryk prostě přivlastnil, nýbrž ze strachu před Masarykem a jeho klikou, neboť si dobře pamatují z dob „Času“, co tito páni dovedou, když nejsou sami u vlády. Je to tedy zcela obyčejný strach před novinářským terorem - nic víc. Kdyby ti farizeové opravdu měli na zřeteli otázku piety a vděčnosti k odbojovému pracovníku - pak by se museli přece jen pozastaviti nad tím strašlivým nepoměrem v hodnocení zásluh a v bezpříkladně bohaté odměně, která byla poskytnuta právě Masarykovi. Bylo by zapotřebí zvláštní knihy, kdybych chtěl vypočítati, jakých poct, vyznamenání, peněžitých darů, hodností, řádů a jiných, a jiných odměn si Masaryk nadiktoval. A nejen pro sebe samotného, nýbrž i pro své dcery, pro syna a vůbec celou dynastii s Benešem v čele. Je možno říci, že pokud paměť lidská sahá, nebyl nikdo nikdy odměněn za živa tak bohaté a všestranně. K vůli Masarykovi se zapomnělo i na samozřejmé příkazy slušnosti. My první v celém světě jsme začali tisknout poštovní známky s podobiznou presidentovou (dosud se tak dělo jen vladařům a presidentům už na pravdě Boží). Jistě, že i jinde nebylo nedostatku v patolízalech, všude jinde však presidenti měli dosti taktu a gentlemanské skromnosti, aby takové návrhy zamítli - Masaryk si v této otázce zajistil palmu

prvenství na věčné časy. My jsme byli také první, kteří se nezastavili před tak vyloženým nevkusem. jako je postavení pomníku osobě živé...

Nezdvihá se Vám žaludek, vážený pane předsedo, při pohledu na loto vyložené procovství? Nemáte dojem, že se v lom zračí odporná hltavost neomaleného parvenu, kterému se zatočila hlava nad neočekávaným štěstím a který honem neví, jak by toho ještě více využil? Nestačí mu, že si přivlastnil zásluhy jiných, jichž podíl vyinkasoval pro sebe a své okolí, nýbrž chce eskontovati a vyinkasovali předem i svou posmrtnou slávu, chytře předvídaje, že po jeho smrti nestranný soud historie dopadne asi zcela jinak. Tato nenasytná snaha všechno využít, všeho se nabažil, shltnout všechno, co se dá, učinilo z Masaryka typ poválečného zbohatlíka. A skutečně, není v republice nikoho, komu by revoluce vynesla tolik jako Masarykovi a jeho dynastii.

Ihned po revoluci byla jistá doba, kdy pro celou Evropu, také zachvácenou částečně socialisační psychosou, Masaryk byl do jisté míry persona grata. Však od několika let, kdy mentalita lidstva gravituje nezadržitelně napravo, stává se Masaryk symbolem nejistoty a sociálního nebezpečí ve středu Evropy. Při známé rezervovanosti konservativních politiků se jejich nedůvěřivá posice vůči Masarykovi dosud neprojevila v tisku příliš nápadně, pro Vás však, praktického a dobře informovaného politika, nemohla zůstat utajenou i přes intenzivní řev jerišských trub celého světa. Vy víte velmi dobře, jaký šeredný dojem v diplomatických kruzích vyvolala neústavní iniciativa Masarykova, který se nerozpakoval dáti znovu do

služeb SSSR veškeru váhu a význam presidenta ČSR k umožnění příjezdu do Švýcar sovětského vyslance. Nikdo jiný by se k takové intervenci nepropůjčil - a souhlasíte jistě, že kdyby byl znovu Masaryk zvolen, potvrdilo by se velmi rozšířené mínění, že naše republika je vlastně pouhou odnoží SSSR. A z toho vzniká logický a pro nás krajně nebezpečný závěr, že umírněná, konsolidující se Evropa nemá zájem na prosperitě ČSR a jednoho krásného dne můžeme býti překvapeni konstatováním, že zájmy konservativního Maďarska jsou Evropě bližší, než zájmy naše.

Nechci ani mluvit o trapném dojmu, který by znovuzvolení Masaryka způsobilo v celém světě, potvrzujíc smutnou skutečnost, že Československo je zemička tak chudičká na státnické talenty, že i při celkové změně směru své vnitřní politiky nemá nikoho, kdo by byl schopen ji reprezentovati před světovým forem.

Dosud presidentství Masarykovo bylo pro Vás vis major, pane ministerský předsedo; byl zvolen v době, kdy stoupenci Masarykovi - socialisté a komunisté - vévodili v parlamentě, kdy jeho volba se odbývala za hřmění revolučních hesel, v náladě ještě skoro převratové. Něco zcela jiného je dnes, kdy republika projevila nedvojsmyslnou vůli ke konsolidaci a zřekla se definitivně dalších experimentů dle bolševických vzorů.

Je všeobecně známo, že volební rozhodnutí je ve Vašich rukou - proto také na Vás dopadá i veškerá tíha zodpovědnosti za eventuální Masarykovo zvolení. Znovuzvolením by se Masarykovi dostalo rozhřešení za celou jeho vražednou

politiku v době odboje, zejména za jeho zradu vůči národnímu Rusku.

Je na Vás, velevážený pane předsedo, abyste se rozhodl, zda tuto zodpovědnost před národem a dějinami unesete.

V dokonalé úctě

Dr. V. Vondrák, býv. president Svazu čsl. spolků na Rusi.